

Alle de væsener

En gang for mange mange år siden blev skabt et væsen uden ben. Den måtte være i vandet, ellers kunne den ikke komme rundt. Så blev skabt en med 2 ben, den havde store vinger, den kunne være i luften. Kunne flyve i luften med vingerne.

Så blev skabt en med 2 ben, den kunne traskede rundt på jorden. Siden kom nogle med 4 ben, de traskede rundt på jorden sammen med dem på 2 ben. Og tænk engang, der blev også skabt en med 1000 ben. Hvordan det så ellers var muligt at holde styr på alle de ben på en gang. Måske de var bedre til at holde balancen. Dem med 1000 ben. Der var også nogle små nogle med 6 og 8 ben. De var lidt sværere at få øje på. Men de var der. Det var meningen.

De der med 2 ben traskede rundt på jorden. Det var Jordtraskerne, det hed de, fordi de traskede på jorden.

Alle væsenerne skulle have mad, ellers kunne de ikke leve. Maden fandt de der, hvor de færdes, eller nogle blev så dygtige, at de lavede den selv, dyrkede deres grøntsager og fangede deres fisk. Når de manglede hjælp til alt det tunge arbejde, de ikke magtede alene, spurgte de andre om hjælp. De ville gerne hjælpe. De andre. Så de hjalp hinanden. Både de unge og de helt gamle.

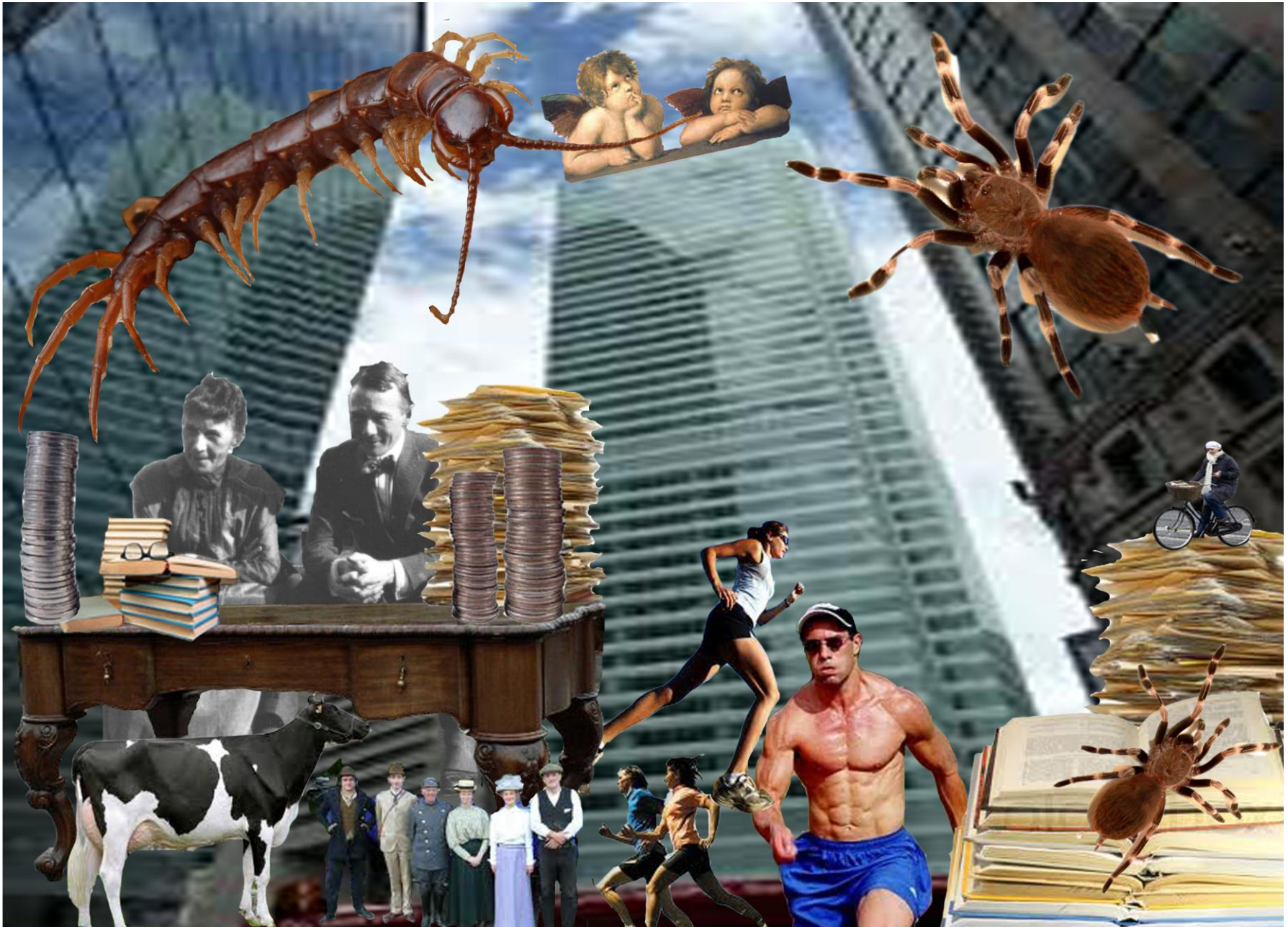
Som tiden går bliver der flere og flere væsener. Jordtraskerne på 2 ben. De trasker på jorden.

Der går mange år på den måde. Alt er godt.

Nogen ville mere end bare at traskede. De blev Overvæsener. Nogen, som ville bestemme og styre det hele. Overvæsener, det var det de ville være. De ville kontrollere, styre og bestemme.

Nogen af dem var nogle lumske nogen, de tænkte ikke på alle, de tænkte mest på sig selv. De tænkte, det kan jeg selv få noget ud af. De var som regel gode til at tale, selvfølgelig for at kunne fortælle Jordtraskerne, hvad de nu skulle gøre..Hvad der var rigtigt og forkert. Overvæsenerne troede ikke rigtigt, Jordtraskerne kunne tænke selv, de gik jo kun der og traskede. Overvæsenerne var også lidt gode til at lyve. At lyve om sandheden.

Sådan går der mange mange år.

Overvæsenerne gjorde det sikkert til start i en god mening, det sagde i hvert tilfælde selv. Det var sikkert.

Det var jo også fordi, der var kommet så mange Jordtraskere, at det var svært at få talt med dem alle på en gang. Så nogen måtte være Overvæsener og tale. Sagde de. Overvæsenerne.

Overvæsener fik mere og mere plads. De bestemte jo selv, de der Overvæsener

På det sidste blev skabt nogle væsener, som skulle hjælpe, de der Overvæsener. Overvæsenerne kunne ikke nå det hele, eller de vidste ikke det hele alle sammen. Men til at tale var de gode.

Overvæsenerne byggede nogle store huse, hvor Skrivebordene sad og skrev og skrev hele tiden. Skrivebordene havde ingen ben, de sad jo ned og skrev. De behøvede dem ikke. Skulle ikke gå, men sidde og skrive. Der blev flere og flere Skriveborde som tiden gik.

De skrev i lister, kolonner og procenter. Regnede og dividerede. Der kom flere og flere store huse, i hele landet. De måtte alle have et sted at være, når det regnede. Der blev til rigtig mange huse, altså. De havde nogle sære navne, alle de der væsener. Husene og væsenerne. Og så brugte de så mange blyanter, at det var lige rigeligt. De skrev og skrev. I lister, kolonner og procenter. Regnede og dividerede. De skrev alt det Overvæsenerne, sagde de skulle.

Efter rigtig mange år, er der skabt så mange Overvæsener og Skriveborde, at ingen mere kunne holde styr på dem.

Hvem kan dog også det, mente nogen. Holde styr. Det var, som fik det aldrig en ende. Når Overvæsener ikke selv kunne finde ud af tingene, nedsatte de nogle flere Skriveborde til at tænke for dem. De sad der i årevis, ingen vidste efterhånden rigtig, hvad det var, de skulle finde ud af. Men de sad der i årevis. De sad ned, så de behøvede ingen ben.

De sad der for at gøre det, som Overvæsenerne ikke havde tid til, fordi de tale så meget. De sad bag store borde, med stabler af papir. De havde ikke noget at skulle sige, skulle bare regne, skrive i lister, kolonner og procenter. Regne og dividere.

Det var utroligt, alt det de fik besked om at skrive i lister, kolonner og procenter. Når de var færdige med at skrive, kunne de dårlig nå at hænge listerne, kolonnerne og procenterne op, så Jordtraskerne kunne læse, hvad de havde skrevet.

Det der stod på listerne, var altid om et eller andet, som Jordtraskerne gjorde helt forkert. Noget de ikke måtte. Hvor mange penge de skulle af med. På mange lister stod alt, som kunne få frygten frem i Jordtraskerne. De skulle frygte sygdomme, vejret, hinanden, maden, naturen og alt muligt andet. Det havde de skrevet i listerne. Overvæsenerne.

De skrev også, hvis du gjorde sådan eller sådan, så døde du 5 år før, 10 år før.....før hvad? ingen ved da, hvornår de skal dø. Det er kun Vor herre, som ved det. Han er heldigvis så klog, at tier stille med sådan noget. Måske Overvæsenerne kunne lære lidt der.

Skrivebordene var hele tiden i gang med at skrive nye lister. Med noget Jordtraskerne ikke måtte, noget de skulle frygte, noget de skulle være bange for, og noget de gjorde forkert. Skulle man være bange for at gå på jorden. Måske! Det syntes Jordtraskerne var underligt. Det gjorde, de da hver dag. Det gik jo helt fint, når de fik lov at passe deres trasken. Passe deres egen takt. Alle fik lige det, som de selv tænkte. Hvis de frygtede, fik de frygt, hvis de tænkte glæde, fik de glæde. Og sådan noget smitter, mente Jordtraskerne. Både frygten og glæden.

Men på listerne stod, de skulle frygte alverdens ting. Hvad skulle det nu gøre godt for?

De ville helst glæden. Jordtraskerne.

De som ikke kunne tænke glæden, fik så bare en lille pille og så var det problem ordnet. Det mente Overvæsenerne.

Nogen lister var om sundhed, nogen om sygdom, nogen om fedme, nogen om hvor mange skridt Jordtraskerne skulle trække hver dag, nogen om cigaretter, nogen om øl og vin, nogen hvor mange prutter en af de 4 benede måtte slå hver dag. De mente, det havde noget med det ændrede vejr at gøre. Det at de pruttede så meget hver dag. De 4 benede.

Hvor meget skal der høres før ørerne falder af, var der mange som tænkte. Dog endnu gik de fleste rundt med undrende ører. De var ikke faldet helt af endnu. Men måske dinglede de, ørerne.

Skrivebordene skrev noget om penge. Jordtraskerne skulle betale penge for at gå på jorden, havde Overvæsenerne bestemt. Skrivebordene skrev sågar om vejret. Det er der jo ikke så mange, der kan gøre noget ved alligevel. Men de fik da tiden til at gå med det.

Hvad det alt sammen skulle bruges til, var der vist ingen som rigtig vidste. Men nu var de skabt, væsenerne, og ville vare til evig tid.

For at finde ud af om Jordtraskerne gjorde, som listerne sagde de skulle, kom nogle nye væsener til. De havde 2 hjul, for de skulle land og rige rundt for at kontrollere, at Jordtraskerne overholdt alle listerne. De cyklede bagefter hjem til de store huse og skrev flere lister over det, de havde set. På den måde holdt de hinanden i gang. Når Cyklerne var færdige med at skrive, så kørte de ud igen og kom hjem igen og skrev lister.

De skrev og skrev og regnede og regnede procenter. Der kom en hel masse stabler af papir ud af det. Det blev stablet her og der, der blev bygget flere huse, hvor stablerne kunne være.

Hvad det faktisk skulle bruges til, var der vist ingen som rigtigt vidste. Efterhånden. Ingen vidste hvad, som fandtes i kældrene med stabler af lister, kolonner og procenter.

Jordtraskerne måtte trask hurtigere og hurtigere for at læse alle listerne, for at finde mad og penge til Overvæsenerne. Nogen traskede så stærkt, at deres sjæl slet ikke følge med. Den hang halsende bagefter. Der var ligesom ingen, som havde tid til at være der, hvor de var. NU. Hos nogen stod røgen ud af ørerne, det var for meget. De lagde sig ned og var syge i lang tid.

Med tiden blev alle listerne SANDHEDEN, Overvæsenerne sagde, at listerne var sandheden. De havde selv målt og vejlet det, så det var sandheden. Sagde de.

Nu havde de skrevet lister, kolonner og procenter i så mange år, så måtte det, da være rigtigt alt sammen. Ellers var det da fjollet. Det hele.

Det er jo rigtigt og sandheden, det vi skriver, sagde Overvæsenerne.. Hør på os, vi kender sandheden.

De sagde, det var for Jordtraskerne bedste, alt det de skrev.

Men sandheden har jo svært ved at være i lister, kolonner og procenter.

Overvæsenerne lavede noget, som de troede ville glæde Jordtraskerne. Måske de ind imellem syntes, det var lidt synd for Jordtraskerne. De lavede underholdning for dem. Men det så mest ud, som om de der lavede underholdningen havde det

sjovere end Jordtraskerne, som måtte se på det. Sådan er der jo så meget. Men det hele er fra vores gode vilje, sagde Overvæsenerne. Vi gør det for at glæde jer....

Nogle af Jordtraskerne, var ved at være trætte af underholdningen, alle de procenter og sandheder, som blev kastet ned over dem. De havde ikke selv bedt om dem, listerne. Det skulle de nok gøre, hvis de havde brug for det. Bede om dem

Jordtraskerne kunne slet ikke genkende sig selv i hele det mylder af lister. Begyndte at lede efter noget, som kunne gøre dem glade og tillidsfulde. Nogen kom til at se op i Himlen, næh! tænk, der over alle de store huse sad et par engle og så bekymrede ud. De så ud, som de kedede sig og rystede lidt på hovedet over alt, de så på jorden.

NU skulle Jordtraskerne have at vide, hvad de skulle spise , for at være en god Jordtrasker. Hvor meget de måtte ryge, hvor meget de måtte drikke, hvor meget de skulle sove, hvor meget de måtte hjælpe hinanden. Hvor lykkelig de skulle være, og hvis de ikke var det, fik de en lille pille, så blev de så lykkelige.

Hvis de ikke kunne sove, fordi de tænkte for meget på de der lister, så fik de en lille pille, så var alt godt.

Det mente overvæsenerne..

Flere lagde sig ned og blev syge. De fik en lille pille. En pille er vel bare en pause fra det, som er for meget. Nogen valgte piller, nogen valgte øl og vin. Nogen valgte at ryge. Nogen valgte at løbe, se det, kunne overvæsenerne lide. Det er vel et fedt, hvad man får en lille pause med. Mente Jordtraskerne.

Men de der 4 benede, som slog for mange prutter, havde Overvæsenerne dog ikke fået helt styr på. De 4 benede blev ved at spise, sove og slå prutter. Til sidst havde Skrivebordene glemt dem, og de 4 benede var tilfredse. De pruttede bare. Tænk de sad og målte, hvor mange prutter de 4 benede slog, og hvor store de var. Det var der nogen Skriveborde som gjorde. De målte og vejede , skrev i lister og kolonner. Regnede og dividerede. Og fandt ud af at de firbenene slog alt for mange prutter. Det måtte ændres, Mente de, Overvæsenerne. Men de glemte det igen. Overvæsenerne. Det var godt.

Næh, sandheden var i listerne, de var meget vigtige. Sandheden stod jo i listerne og procenterne. Mange Jordtraskerne gad ikke mere læse listerne.

De vidste godt selv hvad var godt for Jordtraskere. De gjorde, som de selv ville. De kunne stadig tænke selv. Havde altid gjort det. Altid klaret sig selv. Tænk, det gjorde de. Tænke selv og klare sig selv. Var det ikke slemt? Bare Cyklen ikke opdagede det, tænkte nogen.

Ingen af Jordtraskerne havde nogen sinde bedt Overvæsener om alle de lister. De behøvede dem ikke, syntes de. De ville gerne selv spørge, hvis der var noget de ville vide. Det var der altså nogle Jordtraskere, som tænkte, Hvad er det her for noget??? Tidligere kunne vi da fint finde ud at være Jordtraskere sammen, hvorfor er vi pludselig blevet helt forkerte. For tykke, for tynde, for unge, for dumme, for gamle, for syge, forkerte, forkerte, forkerte. Ingen kunne sige sig fri fra alt som stod på listerne. Alle var nævnt et sted.

Hvorfor må vi ikke gøre som vi plejer, hjælpe hinanden, trøste hinanden, samle mad til hinanden. Til alles bedste. Jordtraskerne kunne ikke forstå det overhovedet. Det ligger i en Jordtrasker at være ordentlig, ikke stjæle, ikke slå andre ihjel, ikke lyve, være gode ved de 4 benede og 1000 benede. Tro på det gode. Det var de gode til. Jordtraskerne. At tro på det gode. Det var næsten, som om det stod på en liste, at ingen måtte glæde sig, le og have det godt mere. Der måtte være noget i vejen med alle. Det var det, de sad og fandt ud af. De der skriveborde. Så følte Over væsenerne sig måske sig betydnings fulde. Det er jo vigtigt for dem. Det er vores gode vilje, vi viser, sagde de. MEN.....en mørk og stormfuld nat.....

En mørk nat sker der noget grusomt. Himlen blev helt mørk, det tordnede og lynene sprang af himlen. Mange blev lidt skræmte.

Alle de store huse, hvor Skrivebordene sad og skrev lister, braste sammen. Braste sammen ned over alle bordene og stabler af papir. Heldigvis kom ingen til skade. Skrivebordene var hjemme for at sove den ganske mørke nat. De blev så trætte af at skrive. Så de måtte sove hjemme.

Men hvordan dette kunne ske, er der ingen som har fundet ud af. Braste sammen, det gjorde de. Alle husene med Skriveborde, Cykler, lister, kolonner og procenter.

Men hvordan dette kunne ske, er der ingen som har fundet ud af. Braste sammen, det gjorde de. Alle husene med Skriveborde, Cykler, lister, kolonner og procenter.

Alle de store huse brast sammen. Selv kældrene med stabler af papir blev ødelagt.

Hvordan kunne sådan noget ske? Det var der mange der talte om. Men ingen vidste det. Nogen sagde, at når noget bliver for meget, kommer der altid noget andet.....

Efter en tid havde alle vænnet sig til, at der ingen store huse var mere. Ingen Skriveborde, ingen Cykler, ingen Overvæsener. Og de fandt ud af, hvor befriende det var, ikke at skulle læse lister og alt mere. Ikke mere tænke på listerne.

De kunne trygt hjælpe hinanden, uden Cyklerne så det. De hjalp hinanden, vidste jo, hvordan man gjorde.

Glæden begyndte at indfinde sig, og Jordtraskerne fik mere energi til at glæde hinanden. Det var, de nemlig gode til. At glæde hinanden.

Alle de Skriveborde, Cykler og Overvæsener fik med tiden del i glæden. Jordtraskerne hjalp dem med at finde den. Glæden. Og tænk, alle kunne fint klare sig uden Cykler, Skriveborde og Overvæsener. Skrivebordene fik ben, nu var de jo nødt til at trække, Cyklerne mistede deres hjul, nu var de nødt til at trække.

Overvæsenerne gav sig til at plante træer, blomster og buske. Noget skulle de jo lave. De var gode til det, de talte med træerne, blomsterne og buskene, når de plantede dem. Så til dem ind imellem og talte til dem. Det kunne rigtig få dem til at gro. Træerne, blomsterne og buskene. Og til at tale var de jo gode, Overvæsenerne.

Alle dyrkede deres mad, byttede med hinanden og havde god tid til at hjælpe de, som stadig fik piller. Efterhånden fik færre og færre piller, det var en fornøjelse.

Ind imellem så de op i himlen og talte med englenerne, de sad der og smilede, endnu mere end første gang Jordtraskerne så dem. Der var ingen, som savnede de store huse. Der var blevet så meget mere frisk luft, der hvor de havde stået. Det var ligesom, alle bedre kunne trække vejret. Frit. De gik i skoven og trak vejret frit. De der Jordtraskerne. Sådan går det, når noget bliver for meget. Så sker der nemlig altid noget andet, noget modsat. Det er godt.

Sådan må det være.

